

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Urtos/2/2026
Identifikačné číslo spisu:	1026200005
Dátum vydania rozhodnutia:	27.05.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Petr Kaňa
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:1026200005.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kaňu a členov senátu JUDr. Jozefa Šutku a JUDr. Emila Dubňanského v trestnej veci odsúdeného B. K., na neverejnom zasadnutí konanom 27. mája 2026 v Bratislave, o sťažnosti prokurátorky Krajskej prokuratúry v Bratislave proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 19. marca 2026, sp. zn. 4Ntc/1/2026, takto

rozhodol:

I. Podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku sa uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 19. marca 2026, sp. zn. 4Ntc/1/2026 z r u š u j e.

II. Podľa § 66 ods. 1 písm. a), ods. 2 Trestného zákona sa návrh odsúdeného B. K., nar. XX. M. XXXX v K., t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Hrnčiarovce nad Parnou, na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody uloženého mu rozsudkom Okresného súdu v Znojme zo 17. januára 2025, sp. zn. 25 T 2/2024, v spojení s uznesením Krajského súdu v Brne zo 4. marca 2025, sp. zn. 4 To 24/2025, uznaného rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 28. augusta 2025, sp. zn. 4Ntc/17/2025, vo výmere 23 mesiacov, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, z a m i e t a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež „krajský súd“ alebo „súd I. stupňa“) uznesením z 19. marca 2026, sp. zn. 4Ntc/1/2026 (ďalej tiež „napadnuté uznesenie“), podľa § 18 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a § 66 ods. 1 písm. a) Trestného zákona rozhodol o podmienenom prepustení odsúdeného B. K. (ďalej tiež „odsúdený“) z výkonu trestu odňatia slobody vo výmere 23 mesiacov uloženého mu rozsudkom Okresného súdu v Znojme zo 17. januára 2025, sp. zn. 25T/2/2024, v spojení s uznesením Krajského súdu v Brne zo 4. marca 2025, sp. zn. 4To/24/2025, uznaného rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 28. augusta 2025, sp. zn. 4Ntc/17/2025 a podľa § 68 ods. 1 Trestného zákona na zvyšok nevykonaného trestu odňatia slobody mu určil skúšobnú dobu v trvaní 18 mesiacov.

Súd I. stupňa svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že odsúdený splnil formálnu podmienku spočívajúcu v

zákonom predpokladanej dobe výkonu uloženého trestu odňatia slobody, ktorej uplynutie zakladá možnosť podmieneného prepustenia odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody. V posudzovanom prípade pri právnej kvalifikácii podľa uznaného rozhodnutia [prečin krádeže podľa § 205 ods. 1 písm. a), ods. 2 Trestného zákonníka Českej republiky] ide o úmyselný trestný čin, pri ktorom horná hranica trestnej sadzby neprevyšuje 5 rokov. Ide teda o prečin aj podľa slovenskej právnej úpravy (§ 10 ods. 1 Trestného zákona), čomu zodpovedá lehota pre podmienené prepustenie upravená v § 66 ods. 1 písm. a) Trestného zákona (po výkone polovice uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody).

Vzhľadom na dĺžku doby výkonu trestu odňatia slobody, ktorý odsúdený vykonal v Českej republike (od 23. septembra 2024 do 26. novembra 2025), ktorá bola započítaná do trestu odňatia slobody uloženého mu rozsudkom Okresného súdu v Znojme zo 17. januára 2025, sp. zn. 25T/2/2024, v spojení s uznesením Krajského súdu v Brne zo 4. marca 2025, sp. zn. 4To/24/2025 je zrejmé, že spolu s doposiaľ vykonaným trestom odňatia slobody na území Slovenskej republiky už odsúdený vykonal viac ako polovicu trestu odňatia slobody uloženého mu vo výmere 23 mesiacov.

Čo sa týka splnenia prvej materiálnej podmienky (plnenie povinností a správanie odsúdeného vo výkone trestu preukazujúce polepšenie), súd I. stupňa poukázal na (pozitívne) správy z jednotlivých väzenských zariadení, v ktorých odsúdený vykonával a vykonáva trest odňatia slobody.

Pokiaľ ide o druhú materiálnu podmienku (od odsúdeného možno dôvodne očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život), krajský súd ju u odsúdeného považoval, síce hranične, ale za naplnenú. Poukázal pritom na skutočnosť, že u odsúdeného, napriek tomu, že má v odpise registra trestov uvedených 13 záznamov o predchádzajúcich odsúdeniach (6 záznamov u odsúdeného je datovaných pred rokom 2000, 3 záznamy má evidované medzi rokmi 2000 až 2010 a 4 záznamy po roku 2010 až do súčasnosti), je možné zohľadniť vykonanie jedného trestu odňatia slobody a jedného vykonávaného trestu odňatia slobody, pretože v poradí prvý trest odňatia slobody odsúdený vykonal 29. septembra 1987, čo nepredstavuje samo osebe, z dôvodu uplynutia doby 38 rokov, žiaden osobitný význam.

Podľa súdu I. stupňa skutočnosť, že odsúdený je recidivistom sa v konečnom dôsledku odráža v závere o menej priaznivej resocializačnej prognóze na základe stredného rizika recidívy. Naproti tomu však stojí okolnosť bezproblémového výkonu trestu odňatia slobody svedčiaca o skutočnosti, že odsúdený vie dodržiavať väzenské pravidlá bez nevyhnutnosti zásahov pre korigovanie jeho správania. Takéto správanie neevokuje u odsúdeného len prispôsobenie sa podmienkam výkonu trestu, ale s poukazom na aktuálny postoj odsúdeného k spáchanej trestnej činnosti dôvodne vychádza z prehodnotenia postoja odsúdeného a jeho vôle k vedeniu už len riadneho života. Práve zmena postoja odsúdeného k páchanej trestnej činnosti má byť výsledkom funkčného pôsobenia trestu odňatia slobody na odsúdeného, ktorá je súčasne kľúčovým prvkom jeho resocializácie.

Naviac v prospech odsúdeného svedčí aj možnosť návratu do prostredia, kde možno predpokladať pozitívne pôsobenie na jeho správanie. Konkrétne krajský súd poukazuje na skutočnosť zabezpečeného bývania, ako aj vplyv priateľky odsúdeného, prípadne ďalšej osoby, ktorá by pre odsúdeného dokázala zabezpečiť prácu, čo samo osebe znižuje pravdepodobnosť páchania ďalšej majetkovej trestnej činnosti. Záver o naplnení druhej materiálnej podmienky pre podmienené prepustenie napokon podporuje, podľa súdu I. stupňa, aj odporúčacie stanovisko riaditeľa ústavu na výkon trestu odňatia slobody.

* * *

Proti tomuto uzneseniu, ihneď po jeho vyhlásení, podala prokurátorka sťažnosť, ktorú následne odôvodnila vlastným písomným podaním z 1. apríla 2026 (č. l. 74 spisu).

Namietala, že predpokladom podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody je kumulatívne splnenie dvoch podmienok, a to formálnej, spočívajúcej v tom, že odsúdený vykonal už potrebnú časť z výmery všetkých uložených a nariadených trestov odňatia slobody, ktorá u odsúdeného splnená bola, a materiálnej, v rámci ktorej sa posudzuje, či odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a

svojím správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, t. j. že neexistuje pre spoločnosť príliš veľké riziko jeho recidívy.

Uvedená materiálna podmienka podľa prokurátorky u odsúdeného splnená nebola. V jeho prípade ide o osobu, ktorá bola doposiaľ 13 - krát súdne trestaná, 3 - krát vo výkone trestu odňatia slobody (okrem trestu uloženého v tomto konaní) a uspokojíť sa s vyhlásením odsúdeného, že začne viesť riadny život je nepostačujúce. Posledné 3 odsúdenia boli rovnakého majetkového charakteru, odsúdený vo výkone trestu odňatia slobody neprejavil záujem o vzdelávanie, neabsolvoval žiadny rekvalifikačný kurz ani iné formy vzdelávania. Podľa ústavu na výkon trestu odňatia slobody je resocializačná prognóza podľa nástroja hodnotenia rizika recidívy trestnej činnosti (CRA) u odsúdeného menej priaznivá a riziko recidívy trestnej činnosti stredné.

Podľa prokurátorky je uloženie skúšobnej doby podmieneného prepustenia neprimerané dĺžke trestu, ktorý má odsúdený vykonať, t. j. do augusta 2026.

Záverom Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky navrhla, aby zrušil napadnuté uznesenie a vec vrátil Krajskému súdu v Bratislave na nové konanie a rozhodnutie, eventuálne sám rozhodol tak, že žiadosť odsúdeného o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody zamietne.

V replike k sťažnosti prokurátorky odsúdený uviedol, že splnil všetky základné podmienky pre podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, z odpisu registra trestov je zrejmé, že v ôsmich prípadoch sa na neho hľadá, ako keby nebol odsúdený a jeho priateľka, s ktorou si chce vytvoriť plnohodnotný vzťah, mu už na začiatok našetrila určitú sumu peňazí.

Podľa odsúdeného z rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že u neho došlo k náprave a vyslovil predpoklad, že v budúcnosti povedie riadny život, pričom prijme akúkoľvek dlhú skúšobnú dobu podmiennečného prepustenia.

* * *

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“ alebo „nadriadený súd“) podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako i konanie, ktoré mu predchádzalo, a zistil, že sťažnosť prokurátorky je dôvodná.

Z obsahu spisu vyplýva, že rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 28. augusta 2025, sp. zn. 4Ntc/17/2025 bolo podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. rozhodnuté tak, že rozsudok Okresného súdu v Znojme zo 17. januára 2025, sp. zn. 25T/2/2024, v spojení s uznesením Krajského súdu v Brne zo 4. marca 2025, sp. zn. 4To/24/2025 sa uznáva a vykoná na území Slovenskej republiky v časti, ktorou bol odsúdený B. K. uznaný za vinného na skutkovom a právnom základe uvedenom v týchto rozhodnutiach a odsúdený podľa § 205 ods. 1 písm. a), ods. 2 Trestného zákonníka Českej republiky k trestu odňatia slobody vo výmere 23 mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písmeno a) Trestného zákona bol odsúdený B. K. na výkon tohto trestu zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Písomným podaním doručeným Krajskému súdu v Bratislave 6. januára 2026 odsúdený B. K. požiadal o (podal návrh na) podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody vykonávaného na území Slovenskej republiky na základe vyššie uvedených rozhodnutí.

Po zabezpečení relevantných podkladov pre rozhodnutie, vykonaní verejného zasadnutia a výsluchu odsúdeného 19. marca 2026, súd I. stupňa tomuto jeho návrhu - podľa § 18 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. s použitím § 415 ods. 1 Trestného poriadku, v spojení s § 66 ods. 1 písm. a) Trestného zákona - vyhovel.

Nadriadený súd len pripomína, že podľa § 66 ods. 1 Trestného zákona súd môže odsúdeného

podmienečne prepustiť na slobodu, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, a

- a) ak ide o osobu odsúdenú za prečin po výkone polovice uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmienečného trestu odňatia slobody,
- b) ak ide o osobu odsúdenú za zločin po výkone dvoch tretín uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmienečného trestu odňatia slobody,
- c) ak ide o osobu odsúdenú za zločin, ktorá nebola pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, po výkone polovice uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmienečného trestu odňatia slobody; súd zároveň nariadi kontrolu technickými prostriedkami.

Podľa § 66 ods. 2 Trestného zákona pri rozhodovaní o podmienečnom prepustení súd prihliadne aj na povahu spáchaného trestného činu a na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva.

Súd, ktorý rozhodol o uznaní a výkone rozhodnutia, je oprávnený prijať všetky následné rozhodnutia spojené s výkonom trestnej sankcie vrátane podmienečného prepustenia odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody (§ 18 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z.).

Z vyššie citovaných ustanovení vyplýva, že podmienečne prepustiť odsúdeného možno, ak sú na to splnené zákonom stanovené podmienky formálneho aj materiálneho charakteru. Formálnou podmienkou podmienečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody je vykonanie zákonom stanovenej časti uloženého trestu. Materiálnymi podmienkami je potrebné rozumieť v prvom rade preukázanie polepšenia odsúdeného a v druhom rade a existenciu takých okolností a osobných pomerov na strane odsúdeného, z ktorých možno vysloviť záver o dôvodnosti očakávania, že v budúcnosti povedie riadny život.

Podmienečné prepustenie nemožno zdegradovať do roviny odmeny za dobré správanie, prípadne za dobrú prácu vo výkone trestu odňatia slobody, na ktorú by mal mať odsúdený automatický nárok, pretože samotné prispôsobenie sa alebo schopnosť takého prispôsobenia sa režimovým opatreniam výkonu trestu, ešte bez ďalšieho nevytvára záruku obdobného prispôsobenia sa odsúdeného pravidlám spoločnosti na slobode, zvlášť v prípade akým je aj posudzovaný, v prípade odsúdeného, ktorý v minulosti opakovane zrecidivoval, a teda na ktorého ním predchádzajúce vykonané (aj) nepodmienečné tresty odňatia slobody zjavne nemali požadovaný prevýchovný účinok.

Najvyšší súd na rozdiel od krajského súdu po preskúmaní spisového materiálu dospel k záveru, že u odsúdeného nie sú naplnené zákonné podmienky pre podmienečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody podľa ustanovenia § 66 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona.

Hoci odsúdený splnil formálnu podmienku pre podmienečné prepustenie, pre taký postup však už nesplnil ani jednu z dvoch materiálnych podmienok, ktoré pre taký postup musia byť splnené kumulatívne - preukázanie polepšenia svojím správaním vo výkone trestu do takej miery, že v kontexte celkového hodnotenia osoby odsúdeného sa môže od neho dôvodne očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život.

Pokiaľ ide o posúdenie splnenia materiálnych podmienok podmienečného prepustenia odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody, súd (vo všeobecnosti) skúma, či u odsúdeného došlo k polepšeniu, teda či u neho prebehol proces vnútornej premeny jeho osobnosti oprávňujúci „nádej“, že odsúdený v budúcnosti povedie riadny život, v rámci čoho musí zvážiť aj závažnosť a povahu trestných činov, ktorých sa vykonávaný trest týka, plnenie si povinností a správanie sa odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody v kontexte jeho doterajšieho spôsobu života, charakteru jeho osoby, povahových vlastností a jeho postoja k spáchanej trestnej činnosti, ktoré je možné zistiť z hodnotenia odsúdeného ústavom, v ktorom vykonáva alebo vykonával trest odňatia slobody, väzbu, z jeho charakteristík, posudkov a podobne.

Polepšenie je vývojový proces vnútornej premeny páchatelovej osobnosti, ktorý sa navonok prejavuje v jeho správaní. Dobré správanie odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody však samo osebe automaticky neznamená, že sa odsúdený polepšil, pretože môže byť aj len prejavom vonkajšej adaptácie odsúdeného na prostredie väznice, nie dôkazom skutočných zmien osobnosti odsúdeného. Dosiahnutý stupeň nápravy je preto potrebné posudzovať nielen podľa správania sa odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody, ale je nevyhnutné skúmať, či sa odsúdený zbavil záporných vlastností, charakterových čŕt, sklonov a zlých návykov, ktoré ho viedli k spáchaniu trestného činu, za ktorý bol odsúdený, alebo ktoré okrem ostatných príčin aspoň prispeli k jeho rozhodnutiu trestný čin spáchať (primerane rozhodnutie publikované v Zbierke pod č. R 37/1973).

Materiálnu podmienku v možnosti očakávať, že odsúdený v budúcnosti povedie riadny život v zmysle § 66 ods. 1 Trestného zákona je potrebné skúmať aj pri zohľadnení okolností predchádzajúceho života odsúdeného, vrátane jeho skorších odsúdení (primerane rozhodnutie publikované v Zbierke pod číslom R 5/2017). Len pasívne prispôsobenie sa podmienkam výkonu trestu odňatia slobody pre podmiennečné prepustenie z výkonu takéhoto trestu zjavne nestačí.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného pri posudzovaní splnenia materiálnych podmienok pre podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody je potrebné brať zreteľ na správanie sa odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody, na ním získané disciplinárne odmeny počas výkonu trestu odňatia slobody, na jeho doterajší život (pred výkonom trestu), vrátane predchádzajúcich odsúdení, na skutočnosť, či už v minulosti podmiennečne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody bol, na jeho postoj k trestnej činnosti a na stupeň zmeny jeho negatívnych vlastností, ktoré ho k spáchaniu trestnej činnosti, ohľadom ktorej trest vykonáva, viedli, či k jej spáchaniu aspoň prispeli.

Konfrontujúc tieto základné východiská so zisteniami vzťahujúcimi sa k osobe odsúdeného, k jeho pôsobeniu v rámci výkonu trestu odňatia slobody, k povahe trestnej činnosti, pre ktorú tento trest vykonáva a k predchádzajúcemu spôsobu vedenia života, nadriadený súd primárne zdôrazňuje hodnotenie jeho osoby zo strany Väzenskej služby Českej republiky - Väznica Rapotice, ako aj jeho hodnotenie riaditeľom Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Hrnčiarovce nad Parnou.

Z hodnotenia npor. Ing. B. M., komisára a zástupcu vedúceho OVT Väznice Rapotice vyplýva, že odsúdenému bol stanovený Program štandardného zaobchádzania a bol zaradený do II. prestupnej skupiny vnútornej diferenciacie, medzi odsúdených, ktorí si plnia svoje povinnosti štandardným spôsobom. V priebehu výkonu trestu bol u odsúdeného tento program 2 - krát vyhodnotený, pričom v oboch prípadoch ho plnil. Odsúdený nebol počas výkonu trestu odňatia slobody disciplinárne odmenený ani potrestaný. Podľa vlastného vyjadrenia odsúdený hlavný diel zodpovednosti za trestnú činnosť, za ktorú bol vo výkone trestu odňatia slobody, vidí mimo svojej osoby. Uviedol, že nekonal z vlastnej iniciatívy a k trestnej činnosti bol donútený.

Riaditeľ Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Hrnčiarovce nad Parnou plk. Mgr. M. Y. v hodnotení k návrhu na podmiennečné prepustenie odsúdeného uviedol, že tento nebol počas výkonu trestu odňatia slobody disciplinárne odmenený ani potrestaný, jeho správanie a vystupovanie je prevažne na požadovanej úrovni, záujem o vzdelávanie v tunajšom ústave neprejavil, neabsolvoval žiadny rekvalifikačný kurz ani iné formy vzdelávania. Nie je zaradený do skupinových foriem práce, je mu venovaný individuálny, nie direktívny prístup so zameraním na dodržiavanie ústavného poriadku, časového rozvrhu dňa, s dôslednou kontrolou plnenia zadáných úloh. K svojmu trestnému činu má aktuálne kritický postoj. Vzhľadom na krátkosť času od príchodu odsúdeného ešte neboli stanovené krátkodobé ciele zaobchádzania v zmysle § 25 vyhlášky MS SR č. 368/2008 Z. z. a s poukazom na uvedené, nebolo možné vyhodnotiť plnenie predmetných krátkodobých cieľov pre účely rozhodovania o podmiennečnom prepustení z výkonu trestu.

Resocializačná prognóza je u odsúdeného podľa nástroja hodnotenia rizika recidívy trestnej činnosti CRA menej priaznivá a riziko recidívy trestnej činnosti je stredné.

V závere hodnotenia riaditeľ ústavu uviedol, že sa k žiadosti odsúdeného o podmienené prepustenie z výkonu trestu podľa § 415 ods. 3 Trestného poriadku nepripája a na základe všetkých uvedených skutočností (rozporuplne so zistenou resocializačnou prognózou) odporúča odsúdeného podmiennečne prepustiť, pričom neodporúča uloženie primeraných obmedzení a povinností.

V nadväznosti na uvedené nadriadený súd konštatuje, že odsúdeného možno hodnotiť v rámci výkonu trestu odňatia slobody síce ako na režimové opatrenia výkonu tohto trestu adaptovaného väzňa, schopného v podmienkach výkonu trestu pod dohľadom v zásade plniť stanovené povinnosti, avšak na strane druhej ako väzňa žiadnou svojou snahou a aktivitou nevybočujúceho z radu priemerných väzňov.

Nemožno pritom prehliadnuť ani informáciu vyplývajúcu z hodnotenia väznice Českej republiky (Rapotice), v ktorej trest vykonával pred prevozom do Slovenskej republiky, podľa ktorej odsúdený hlavný diel zodpovednosti za spáchanú trestnú činnosť videl z dôvodoch mimo svojej osoby, čo nesvedčí v prospech záveru o reálnej sebareflexii, uvedomení si dôsledkov svojho protiprávneho konania ako základného predpokladu ochoty zmeny svojho spôsobu života na slobode.

Ďalej podľa hodnotiacej správy z Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Hrnčiarovce nad Parnou je resocializačná prognóza u odsúdeného menej priaznivá so stredným rizikom recidívy.

Odsúdenému počas výkonu trestu odňatia slobody síce neboli uložené žiadne disciplinárne tresty, avšak nedosiahol ani na žiadne disciplinárne odmeny, ktoré by v spojení s ďalšími skutočnosťami mohli byť predpokladom pre pozitívny záver o naplňaní materiálnych podmienok v zmysle § 66 ods. 1 Trestného zákona.

Súčasne je dôvodné prisvedčiť aj sťažnostnej argumentácii prokurátorky, v ktorej na neprospech odsúdenému pričíta, že vo výkone trestu odňatia slobody neprejavil záujem o vzdelávanie, neabsolvoval žiadny rekvalifikačný kurz ani iné formy vzdelávania.

Popri uvedenom pritom nemožno nezohľadňovať, resp. bagatelizovať, že odsúdený má v registri trestov evidovaných 13 kolízií s Trestným zákonom. Predchádzajúce odsúdenia, vrátane zahľadených, je potrebné zohľadňovať pri posudzovaní návrhu na podmienené prepustenie z pohľadu sklonov odsúdeného k páchaniu trestnej činnosti, a je opodstatnené v prípade recidívy - o to viac pri mnohonásobne opakovanej recidíve - na takeého odsúdeného aplikovať prísnejší náhľad v otázke posudzovania „dôvodného“ očakávania vedenia riadneho života na slobode.

Odsúdený bol v minulosti opakovane odsudzovaný prevažne pre majetkovú trestnú činnosť (najmä trestné činy krádeže), ale aj pre inú rôznorodú trestnú činnosť, pričom 6 záznamov u odsúdeného je datovaných pred rokom 2000, 3 záznamy medzi rokmi 2000 až 2010 a 4 záznamy po roku 2010 až do súčasnosti, pričom v 8 prípadoch sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený.

V súhrne uvedeného, u odsúdeného s trinástimi záznamami v odpise registra trestov, ktorý počas aktuálne vykonávaného trestu odňatia slobody nedosiahol žiadnu disciplinárnu odmenu, nepreukazuje presvedčivo skutočný kritický postoj k vlastnej trestnej činnosti a ako recidivista najmä majetkovej trestnej činnosti sa ani nesnaží využiť podmienky výkonu trestu k zvyšovaniu svojho vzdelania a kvalifikácie pre zvýšenie svojich možností riadne sa zamestnať a mať legálny príjem v čase po prepustení na slobodu, možno len obtiažne (ak vôbec) nájsť presvedčivý dôvod podporujúci záver o takej prevýchovej zmene, ktorá by mohla odôvodniť aspoň predpoklad, zákonom vyjadrený v očakávaní toho, že takýto odsúdený bude viesť na slobode riadny život.

Uvedené skutočnosti nepochybne svedčia v prospech záveru o sklonoch odsúdeného k páchaniu trestnej činnosti, o tom, že doposiaľ ukladané tresty naň nepôsobili ani prevýchove, ani (individuálne) preventívne, a hoci sa odsúdený dokáže v podmienkach výkonu trestu prevažne správať na požadovanej úrovni, žiadnym spôsobom správania alebo výraznejšou pozitívnou aktivitou nevybočuje z radu priemerných väzňov.

Najvyšší súd tak dospel k záveru, že odsúdený materiálne podmienky pre podmiennečného prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, spočívajúce v polepšení sa a existencii dôvodného očakávania, že v budúcnosti povedie riadny život, nespĺňa, a preto nadriadený súd, vyhovujúc dôvodnej sťažnosti prokurátorky, napadnuté uznesenie súdu I. stupňa zrušil a sám rozhodol o zamietnutí návrhu odsúdeného na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, spôsobom vyjadreným v enunciiate tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie prijal senát jednomyselne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.